

gene, har Udvalgets Flertal troet ikke at burde være med til at fastholde dem. Det slutter sig derfor, hvad disse Paragrafer angaar, i Et og Alt til den ærede Minister, dog med en ganske ubetydelig Undtagelse, idet det vil ses, at et Flertal i Udvalget, bestaaende af 4 Medlemmer, har ønsket, at den Frist, der foreskrives i § 4, hvor det hedder, at „den saaledes paategnede Rekvirition mindst 3 Dage før Forretningens Foretagelse osv.“, skulde forandres fra 3 til 6 Dage. Det er jo en Skynsag, om man vil foretrække en kortere eller en længere Frist, men Udvalgets Mindretal, hvor-til jeg hører, har antaget, at en Frist paa 3 Dage maatte være tilstrækkelig. — I § 6 foreslaas, at Ordene: „uden Betaling“ i 2det Stykke skulle udgaa, idet Udvalget anser det for rigtigt, at der tillægges Stævningsvidnerne en passende Betaling for deres Arbejde. — Endringsforslaget under Nr. 16 er en Rettelse af en Feiltagelse, som havde indsnæget sig i Lovforslaget. — Til § 7 vil det findes, at Udvalget under Nr. 18 har filllet et lille Endringsforslag, som gaar ud paa, at Ordet „Rekvirenten“ ombyttes med „Parterne“, at Ordene: „Sndsigelsen samt om“ udgaa, og at der til Stykkets Slutning føies Ordene: „, hvor-efter den videre Forhandling mellem Parterne sker i Overensstemmelse med de hidtil gjældende Regler“. Da jeg tør antage, at den høitævede Minister Intet har at indvende imod dette Forslag, skal jeg med Hensyn dertil blot henholde mig til Betænkningen. — Udvalget har under Nr. 19 filllet et Endringsforslag, der gaar ud paa, at Fogden i Smaasager skal yde Parterne en Veiledning; jeg skal ligeledes med Hensyn til dette Forslag henvise til Betænkningen. — Til § 8 er der filllet et Endringsforslag, som efter min Mening nærmest maa betragtes som en Redaktionsændring, og som jeg derfor ikke anser det for nødvendigt nærmere at begrunde. — Det Samme gjælder om Udvalgets Endringsforslag under Nr. 21 til § 9, hvorved der i Realiteten kun foreslaas den lille Ændring, hvilken man har anset for billig, at Skyldneren kan fordrø Kredit ved Auktioner, naar han maatte være i Stand til at tilveiebringe en vederhæftig Inkassator, som vil indstaa for Auktionsbeløbet, eller naar han paa anden Maade stiller Sikkerhed for dette. — Jeg kommer nu til det Punkt, som er det egentlige Uvissepunkt mellem Udvalget og Ministeren, og hvorom det ikke er lykkedes at skaffe fuldstændig Enighed tilveie. Udvalget foreslaar under Nr. 22, at der efter § 11 indskrives en ny Paragraf. Forfaavidt den ærede Minister har sluttet sig til Endringsforslaget, anser jeg det ikke for nødvendigt at opholde det høie Thing med en nærmere Begrundelse deraf; men den ærede Minister har filllet et Underændringsforslag til dette Endringsforslag, hvorefter det andet Punktum skulde forandres. Det høitævede Thing vil se, at det hedder i Udvalgets Forslag, at Rekvirenten i Tilfælde af, at Ud-

pantningen findes ulovlig foretagen, skal „godtgjøre Skyldneren Sagens Omkostninger stadesløst i alle Instanser, saafremt Fordringen ikke skyldtes eller ikke var forfalden, da Udpantningen foregik, og det derhos ikke er Skyldneren, der har fremtaldt eller bestyrket den urigtige Opfattelse af Rettsforholdet, som Rekvirenten har gjort gjældende“, og derefter hedder det: „Ogsaa i saadanne Sager, i hvilke Rettergangsmaaden efter Forordn. 6te August 1824 itaar Skyldneren aaden, er denne, forfaavidt han har benyttet sig af en Sagsføvers Bistand, berettiget til at opføre dennes Salær blandt de Omkostninger, han fordrer erstattede“. Det høie Thing vil af Betænkningen have erfaret, at nærværende Lovudkast tilfigter ikke ganske ubetydelig at udvide Kredsen af de Fordringer, for hvilke der kan gøres Udpantning; ikke saa ganske saa Fordringer, som hidtil have været gjort til Gjenstand for sædvanlig Rettergang, ville efter det foreliggende Lovudkast kunne gøres til Gjenstand for Udpantning. Som saadanne Fordringer kan nævnes Arveafgifter, hvorved der ofte er Tale om meget betydelige Beløb, men som efter den gjældende Ret maa indtales ved den sædvanlige Rettergang; endvidere er der Fordring paa Diæter, paa Befordringsomkostninger, Fordringer paa Erstatning for Arbejde, udført for det Offentliges Regning, osv.; der er som sagt i det Hele taget en betydelig Kreds af Fordringer, der ikke efter den nu gjældende Ret i samme Omfang som efter det foreliggende Udcast have været Gjenstande for Udpantning. Udvalget har ment i denne Henseende at kunne tiltræde Lovforslaget; men paa den anden Side har det troet, at det, naar man saaledes udvider Kredsen af de Fordringer, for hvilke der skal kunne gøres Udpantning, er nødvendigt, at der findes et strengere Ansvar Sted i de Tilfælde, hvori Udpantningen har været ulovlig. Man har navnlig fundet, at det vilde være uret imod den Private, om han, naar han har faaet en Dom for, at Udpantningen har været ulovlig, ikke skulde kunne faae hver Skilling erstattet, som han har maattet udgive i Utlejning af den ulovlige Udpantning. Det er ganske sandt, at dette ikke stemmer med de Regler, der nu gjælde i Praxis med Hensyn til Procesomkostningers Tilfjendelse i private Sager; men selv om de i Praxis gjældende Regler om Tilfjendelse af Procesomkostninger med et langt ringere Beløb end det, som det i Virkeligheden har kostet Parten at procedere, kunne kaldes rigtige, foreligger der her en Kreds af Tilfælde, som have en særlig Karakter, idet den, der vil udpante, har det i sin Magt, naar hans Fordring er tvivlsom, at gaa den sædvanlige Rettergangsvei. Udvalget mener altsaa, at Rekvirenten ikke bør gaa Udpantningsveien, uden naar hans Fordring er klar og tvivlsom; men naar hans Fordring er bleven ham frastjendt ved Dom, er det retfærdigt, at den, hvem Udpantningen er overgaaet, faar sine Om-